

סתרנים פירי!

ה גיעה השעה שמישהו בישראל יקום ויגיד בסובבי שתי מלים, המנקרות ביי מים האחרונים בלב כל אורח בישראל:

"סתום פיר!"

הגיעה השעה שמישהו ירשום שתי מלים אלה באותיות של זהב לגנד עיני כמה וכמה נואמים חשובים במדינה.

הגיעה השעה שמישהו יקום נגד האינפנר טילות הדוגרות — הילדותיות הראשונה של עסקנים חדשים, שחסרה להם הבררות המינימלית; והילדותיות השניה של עסקנים קשישים, שבסתונם העצמי המופרז מעביר אותם לעתים על דעתם.

חברים יקרים: אתם מדברים יותר מדי. אם אינכם מסוגלים לשקול את דבריכם על דוכן הנואמים, מוטב שתשתו כוס מיץ תפוזים — לא לפני הנואם, ולא אחרי הנ-אום, אלא במקום הנואם.

מחלת הפספוס שלכם שוב אינה בעיה רפואית פרטית. היא הפכה לבעיה רפואית לאומית. היא מאיימת על הימית על משימות לאומיות מרכזיות. היא מאיימת על גורלם האישי של רכבות יהודים.

★ ★ ★

ה התקפה האחרונה של המחלה החדשה — לה לפני כמה שבועות, כאשר הריעו סתאום חצוצרות התעמולה הרשמית במדינה ובשירו את בואה של העליה ההמונית מרר-מניה, בקול שיכול היה להסיל שנית את חומות ירחו.

תחילה התנפחה העליה עצמה. עוד לא באו אלא אלפים מעטים מאד, אבל ראש-הממשלה כבר הפליג בדמיונות פומביים על ממדיה הסנסטיים. בשיחה שפורסמה ברבים, דחה ראש-הממשלה את ההשערה כי יש ברומניה "רק" רבע מיליון יהודים, והכי ריז כי לפי הידיעות שהגיעו אליו (לא ברור מנין ואיך) מספר היהודים שם "קרוב יותר ל-300 אלף".

אבל זה לא הספיק. מה זה 300 אלף? מדובר על שלושה מיליון. כי השנינו ברר-מניה הוא רק התחלה. למעשה חל שינוי בכל אירופה הקומוניסטית. הסובייטים אינם מסוגלים לקלוט את היהודים. לטובת עצמם, הם יגרשו אותם לישראל. מאחורי הפינה הבאה כבר מחכים שלושה מיליון יהודים אלה, שיהפכו את ישראל למדינה של חמשה מיליון נפש.

מדינה של חמשה מיליון נפש? אכן, תהיה זאת מדינה של צבא גדול! על כמה אחרת כבר עמד שמעון פרס, רודף הכותרות מספר 1 של ישראל, וחישב בפומבי חשובים מדויקים איך תשפיע העליה החדשה (זו שעוד לא באה, זו שעוד לא הובטחה אפילו, זו שעדיין רק קיימת בדמיונו הפורה של ראש-הממשלה) על כוחו העתידי של צה"ל.

העליה הזאת — כך הכריזו שמו עון פרסומת — היא תשובתנו במלחמה נגד הערבים. העליה תכריע את הכף לטובתנו. מוסרי-ההשכל: ברית-המועצות תתן לנו את כליה הנשק למלחמה נגד היתנועה הלאומית הערבית.

★ ★ ★

מי היה מעוניין בהשתפכות כואת של נואמים אחילים?

ההסבר הפשוט ביותר הוא אישי לגמרי. כאשר עומד על הבמה עסקן צעיר, שאין לו הרבה מה לומר, אך הרוצה בכוח להר-סיע בהנהגות מרעיש, אין לו מוצא קל יותר מאשר לדבר על עליית מיליונים, ועל צבא של מאות אלפים. זה סופולארי. זה מבטיח לו מקום נכבד בעמוד הראשון של כל עתון-בוקר למחרת היום, ומאמר גדול עם תמונה בעתון הערב המשרת אותו, ואולי אפילו תמונת-שער באחד השבועונים הרשמיים הממוענים על חשבון שלם-המסים. זהו הצד האישי. אך הוא אינו הצד החשוב ביותר.

עם אמרו לגיון כי פלוני הוא סיפס

גמור. "זה לא חשוב", השיב לגיון. "החשוב הוא: לטובת מי הוא סיפס?" אילו שילם סוכן אמריקאי גאוני שוחד למנהיג ציוני כדי להעכיר את היחסים בין הקומוניסטים לבין התנועה הלאומית הערבית, דחאק בשעה עדינה זו, לא יכול היה להזמין נואמים טובים יותר.

כי מבחינה זו הם היו יעילים. ואילו הומין תועמלן ערבי אצל ידידיו בישראל נואמים שימריצו את ברית-המועצות להפסיק את העליה ממזרח-אירופה, לא יכול היה לבקש הכרות מתאימות יותר.

כאד. אולם ללב מתגנב החמד שאין זאת הית-עלת היחידה גלומה בנאומים אלה.

★ ★ ★

לפני שנתיים באה העליה ההמונית הגדולה מסולין הקומוניסטית. כפי ש-גילה ניקיטה כרושצ'וב בעצמו, בראיון

והוא שנה של מצוקה כלכלית לממשלה.

היא שנת בחירות, ולכן קשה היה לעמוד נגד היצר להציג את דויד בן-גוריון שוב כמשיח בן דויד, כגואל יהודי מזרח-אירופה, כאיש שיביא את המיליונים למדינה ושיג-חית מכה ניצחת על העולם הערבי.

והיא שנה של מצוקה כספית לממשלה — ולכן קשה היה לעמוד נגד היצר להשתמש בסיסמה הנוגעת לכל לב כדי להטיל מסים חדשים, שאחרת איש לא היה מעז להטילם בשנת בחירות. מסים חדשים שמטרתם הא-מיתית אינה לבצע מיבצעים חסרי-תקדים של עליה וקליטה, אלא פשוט לסתום את החורים בצרור הנקוב של ממשלת-הביובו, אשר בעליה מתכוננים באותה שעה ממש, בשלחת-נפש גמורה, לבזבז מיליונים במל-חמת-בחירות חסרת-ענין.

אם אמנם זה היה החשבון שהיה מונח ביסודו של מסע-הפספוס —

הגאווה האישית של דויד בן-גוריון ון. הם אינם מתביישים. הם באי-מת פוחדים — בכנות גמורה — כי עליה גדולה לישראל תביא להתפשטות ישראל בכוח הנשק. הם מאמינים כי ישראל אינה יכולה לקלוט עליה גדולה קליטה של ממש, מפני שאין בסיס למשק הישראלי המנותק מן הכלכלה המרחבית. הם מאמינים כי באחד הימים, כאשר ייפסק זרם ההון העצום מאמריקה ומגרמניה, שוב לא תוכל ממשלת ישראל ל-ספק צבאות-דחק ופרנסות מדומות להמוני העולים, ואז תוכרת, בתוקף הנסיבות, לחפש מוצא במיבצעי-מלחמה ובכיבוש-אדמות.

הערבים אינם היחידים החוששים מפני התפתחות כזאת. העו-לם שומע מזה עשר שנים שישראל אינה יכולה להחזיר אפילו חלק מפליטי פלסטין מפני שבתיהם וארמותיהם נתפסו על-ידי העולים החדשים. אולם אם ישראל עצמה מכריזה שהמיליון הראשון של הי-עולים נקלט על-חשבונם של פליטי האתמול, אין פלא שהעולם חושש כי המיליון השני עלול להיקלט על-חשבונם של פליטי-המחר.

דויד בן-גוריון מבטיח כי הדבר לא יקרה, וכי אין כל תוכנית להתפשטות. אבל בעולם של ימינו, ההכרזות עלולות בנול, והביקוש אפסי. קל לתועמלנים הערבים להוכיח לעצמם ולאחרים כי במשך דור שלם סעו דויד בן-גוריון כי במדינת היהודים היה מקום לכולם — לערבים ולמיל-יוני יהודים, וכי אין הציונות באה לנשל אפילו ערבי אחד מאדמתו. כיום, במדינה שיש בה "אדמות נפקדים", "שטחים סגור-ריים", "חוק מקרקעים" ועשרות תחבולות אחרות להפקעת אדמותיהם של אזרחים ער-בים, יש צליל מיוחד להכרזות אלה.

לא חשוב אם פחדו הערבים מוצדקים או לאו. העובדה היא שפחדים אלה קיימים. ומאחר ש-הם קיימים, היה ברור מראש כי מסע-הפספוס של ראשי המדינה חיה מוכרח לעורר את הערבים למאמץ עליון להפסקת העליה.

★ ★ ★

הריאקציה הרומנית והסובייטית באה השבוע. זהו מיסמך שאין רבים כמותו ביחסי העמים. הוא מאשים את ראשי ישראל בגלוי בשקרנות ובפרובוקציה. בין השורות הוא מאשים אותם גם בטימטום. הוא קובע כי לפי המיפקד הרשמי של אוכלוסית רומניה משנת 1956 חיו ברומניה רק 146,364 יהודים. אין יסוד לפקפק במספר זה. אפילו לפי הדו"ח הרשמי של הקוני-גרס היהודי העולמי מאותה שנה, שהסתמך על מיפקד קודם, הגיע מספר יהודי רומניה ל-190 אלף בלבד.

מספר זה כולל קומוניסטים מושבעים וא-גשים שנקלטו בחברה הרומנית החדשה. קשה לקחת, איפוא, כי מספר העולים האפי-שריים יעלה על 100 אלף — קצת למעלה ממספר העולים מסולין.

כך גרמו בה בעדיות רבה, הן מהתח שאי של טימטום, כי ממשלות מזרח-אירופה אינ יכולות להתעלם מדעת הערבים, שאת אהד-תם הן עצמלות לרכוש מזה שנים.

כך אין ממשלה מדברת על מדי-שלה שניה. כך מדברת ממשלה על חברות עסקנים חפרת אחריות. והפעם לא לגמרי בלי הצדקה. הודעה זו עדיין אינה סותמת את הגולל סופית על סיכויי העליה מן המזרח. אולם היא מהדה, במקרה הטוב ביותר, אזהרה חמורה ביותר. בתרגום ישראלי פשוט, הי-כותרת היא: "לכל הרוחות, סתום פיר!"

ואין לגלות כל חשבון אחר — הרי היה זה מישחק ציוני ופרשע בחייה-הם של יהודי רומניה, ושל כל יהודי די הגוש הסובייטי. יותר מזה: היה זה מישחק ציוני ופרשע באחת השאיפות הלאומיות היסודיות כי יותר של האומה העברית בישראל.

★ ★ ★

כדי לזכות בכמה קולות, ולמצוא תי-רוץ משכנע להטלת מסים חדשים, הופי-רחו ידיעות על סיכויי העליה, שרק חלק מהן היה מבוסס, ואילו חלקן העיקרי היה כוזב או חסר-בסיס. על סמך ידיעות אלה טופח מסע של תעמולה, בארץ ובאמריקה, שהיה מוכרח להועיק את העולם הערבי למיבצע מדיני גדול, וליצור ריאקציה של-לית חזקה אצל ממשלות הגוש הסובייטי.

ראש-הממשלה, הרגיל ללעוג לשאיפותיה של התנועה הלאומית הערבית, אמר כמה פעמים שהוא, אילו היה ערבי, היה "מת-בייש" לומר שהוא פוחד מפני עליה יהודית. **אולם לערבים חפרה, לרוץ המזל,**

שנתן לעתונאי צרפתי, נתנה הממשלה הי-סובייטית את אישורת המוקדם לעליה זו, בידעה היטב שבין העולים נמצאים לא רק אזרחים פולניים אמיתיים, אלא גם אזרחים סובייטים, שהגיעו לארץ דרך פולין.

בימים ההם לא תקעו מנהיגינו בחצוצרות הגדולות.

שמעון פרס לא דיבר על צבא של מיל-יונים. איש לא ראה צורך להכריז על מלחה עליה, ולהטיל מסי קליטה, ולזעזע את מצ-פונם של יהודי אמריקה.

בקיצור: בימים ההם לא הרעישו עולמות ולא הפכו כיסים. ונשאלת השאלה: מה נשתנה? **במה נבדלים הרבבות שאולי יבואו מרומניה מן הרבבות שבאו מסולין?**

ואולי מוטב לשאול: במה נבדלת שנת 1959 משנת 1957? לכך יש שתי תשובות, שתיהן בלתי-נעימות מאד. **שנת 1959 היא שנת בחירות.**